

Nr. 7

26. mars 2023

83. árg.

Tí at skrivað stendur!

Eg lesi og lurti í hesum dögum fleiri ferðir eftir kapitlunum 3–8 í Rómverjabrævinum. Tað var í hesum partinum av Orðinum, at hin religiøsi Martin Luther fekk ljós yvir, at lívið við Gudi er **ikki religión** – men ein **relatión** (eitt samband) – sum eina er bygt á **trúnna á Kristus**. Gott er at lesa hesar kapitlar spakuliga fleiri ferðir: grunda á, strika undir, seta spurningar, lesa kanska fleiri umsetingar.

Tað stendur um Satan í Opb. 12,10: „Eg hoyrði harða rødd á himni, sum segði: „Nú er komin frelsan og mátturin og ríki Guds várs og veldi hins salvaða hansara; tí at klagari (djevulin) brøðra vára er stoyttur oman, hann sum klagði teir fyri Gudi várum dag og nátt.

Eitt av virknastu vápnum Satans er at kлага og fordøma. Tað ger hann 24-7 – dag og nátt. Um vit ikki hava eina haldgóða opinbering av, hvat ið frelsan veruliga er, vil ákærin díkja okkum undir í ákærum sum:

- Tú ert ikki nóg góður!
- Tú biður ikki nokk!
- Tú lesur ikki nokk í Bíbliuni!
- Tú vitnar ikki nokk!
- Tú sveik í gjár!
- O.s.fr. – Bla – bla – bla!

Men henda Bla-bla-bla ákæran er sera munadygg, um eg grundi frelsu mína á at vera eitt gott menniskja, har frelsan er ein samsýning fyri at vera góður.

Tað er lívsneyðugt, at eg lyfti **trúarskjoldurin** og virkin brúki **Andans svørð**, sum er Guds Orð (Ef. 6,10–20), sum í

hesari sök sigur í Róm. 3,28, at skrivað stendur: „Menniskjan verður rættvísgjörð av trúgv uttan lógargerningar.“

Vit gera sum Jesus í Matt. 4,1–11, tá ið Satan freistaði hann. Jesus segði: „Vík frá mær, Satan! Tí at skrivað stendur!“ Og so endurgav hann Orðið. Eg kann siga: „Vík frá mær, Satan! Tí at skrivað stendur, at eg eri frelstur av NÁÐI – við TRÚGV – FRELSAN ER GUDS GÁVA – og kemur IKKI av GERN-INGUM. (Ef. 2,8–10).

Og skrivað stendur: „EINGIN FORDØMING er fyri tey, sum eru í KRISTI JESUSI!“ (Róm. 8,1).

Takk Jesus, at eg eri tín – keyptur og reinsaður í tínum blóði!

Effie Campbell umsetti.

Stúranir

Mannalívið er so skroypilegt, at tað altíð fer at vera okkurt at stúra fyri. Tú kemur ongantíð til eitt stað í lívinum, har tað ikki longur er óvissa ella vandi fyri, at okkurt gongur galið. Tað er tí, Gud í Bíbliuni aftur og aftur stuðlar okkum til at trúgva á Seg og leggja lív okkara í Hansara hendur.

Trúgvín á Gud er ein verja móti tínum stúranum. Bygg hesa trúgv sterka við at leggja tínar „stúranar-byrðar“ yvir í Guds hendur og takka Honum fyri, at Hann er við tær og vil hjálpa tær.

„Komið higartil mín øll tit, sum arbeiða og ganga undir tungum byrðum, og eg vil veita tykkum hvílu.“ Matt. 11,28. Tak ímóti hesum tilboði og gev Gudi byrðar tínar. Hann vil taka tær og hjálpa tær ígjøgnum ta støðu, tú stendur í.

„Præsten og Psykologen“ – Effie Campbell umsetti.

Ver ikki stúrin

Rita Aasen

„Verið ikki stúrnir fyri nøkrum, men latið í øllum lutum tráan tykkara koma fram fyri Gud í ákallan og bøn við tókk.“ Fil. 4,6

Undir 2. heimsbardaga leyp Japan á Kina og hertók ein landslutin fyri og annan eftir. Trúboðarafamiljur úr nógvum ymsum londum, sum arbeiddu í Kina, noyddust at flýggja. Men meðan tey rýma yvir háls og herðar, herja japanar á og fara sera ógvisliga við teimum, sum teir taka til fanga.

Amerikansku trúboðararnir Margareth og Dick Hillis (1913–2005) og bæði børn teirra búðu langt inni í landinum

í einari lítlari bygð. Tíðindini frættust hvønn dag um, at nú nærkaðust japanar, og meðan støðan er ómetaliga hættislig, fær Dick blindtarmsbruna. Hann visti, at skuldi hann yvirлива, mátti hann koma undir læknahond. Langt var til sjúkrahúsið. Hann fór avstað í súkklutaxa. Margareth stúrði fyri manni sínum, børnunum og sær sjálvari.

Margareth segði farvæl við mann sín 15. jan. 1941. Beint eftir kom kinesiski obersturin við teimum tíðindunum, at figgindin var nær, og at fólkíð mátti flýggja. Men Margareth skilti, at hon kundi ikki flýggja við eitt ára gamla Johnny og tveir mánaðar gomlu Anne, hon valdi tí at verða verandi.

Morgunin eftir skræddi hon blaðið av kalendaranum og las: „**Eg líti á Gud, eg vil ikki óttast.**“ Sálm. 56,4. Henda dagin tømdist bygðin. Margareth var heilt ólukkulig og kendi seg svikna. Dagin eftir, tá ið hon skræddi blaðið av kalendaranum, stóð: „**Tú hevur ikki svikið tey, ið søkja Teg, Harri.**“ Sálm. 9,11 V.D. Triðja dagin hoyrdust skot. Tá kom ótti á Margareth, og hon fór nú at stúra fyri, hvussu hon skuldi fáa mat til børnini. Tá stóð á kalendarablaðnum: „**Verið nú óræddir, tí at eg skal hava umsorgan fyri tykkum, konum og børnum tykkara.**“ 1. Mós. 50,21. Og bráðliga kom ein gomul kona við fullari spann av rúkandi heitari geitarmjólk, og ein annar persónur kom við einari kurv við eggjum.

Sum dagurin gekk, harðnaðu óljóðini frá bardøgunum, og alla náttina bað Margareth Gud bjarga teimum úr hesi lívs-hættisligu støðu. Tá morgunin kom, og hon fór at lesa kalendarablaðið stóð: „**Tí skulu figgindar mínir undan flýggja, tann dag tá eg rópi um hjálp. Tað veit eg av sonnum, at við mær er Gud.**“ Sálm. 56,10. Skjótingin harðnaði í hvørjum, og innrásin kundi koma hvørja løtu. Margareth legði seg ikki at sova, og morgunin eftir var púra kvirt. Bygdarfólkini komu so líðandi aftur til heim síni. Obersturin bankaði á dyrnar og segði Margareth, at av einari ella aðrari orsök vóru japanar rýmdir. Eingin skilti tað. Men vandin var av, og tey kundu vera trygg.

Maðurin fekk skurðviðgerð og kom heim aftur, og Margareth takkar tí einasta livandi og sanna Gudi. Hon kendi tað, sum hevði hon lisið egnu handskrift hansara hvønn dag.

Tíðin, sum vit liva í, er ikki bara ein náðitíð, hon er eisini ein trongdartíð, og her mugu tey trúgvandi hava treysti og

vera áhaldandi. „Her ræður um tolmóðina hjá hinum heilagu, teimum sum varðveita Guds boð og trúnnu á Jesus.“ Opb. 14,12.

Effie Campbell umsetti.

Hygg eftir mær

Ein pápi lá at doyggja. Dóttirin sat so sorgarbundin uppi yvir honum.

Tá letur í pápanum: „Tá ið tú einaferð fert inn í hitt vakra landið, har eingi tár eru, góða, hygg so eftir mær, tí eg verði eisini har. Tá ið tú hevur verið har í 10.000 ár, ja, kanska longri, so verður uppaftur meir at síggja av himmalsins dýrd.“

Pápin var Charles F. Goodman, og har á deyðastrái skrivaði hann sálmin „*Når engang du krysser grensen inn til staden*“.

Niðurlagið ljóðar soleiðis:

*Se etter meg, for jeg blir også der,
i det skjønnne land, hvor ingen tårer er.
Når du har vært ti tusen år, ja, kanskje enda fler,
finnes enda mer av himmelens herlighet.*

Hagar ætli eg mær, og tí havi eg sett kósina móti tí landi. Hevur tú? Sangurin er at hoyra á YouTube.

Effie Campbell umsetti.

Jesus doyði á krossinum fyri teg, so at tú kanst fáa lut í tí æviga lívinum!

Jesus varð revsaður fyri teg, so at tú skuldi sleppa undan revsingini!

Gud rýmdi frá Jesusi, so at Gud ongantið skal rýma frá tær!
Hann bíðar eftir tínum svari í dag! e.c. ums.

SUNNUDAGSBLAÐIÐ

*ynskir øllum einar gleðiligar
páskir í Jesu navni!*

SUNNUDAGSSKÚLIN

26. mars	Tekstur: Luk. 15,11-32	Bibliuorð: Jóh. 6,37
2. apríl	Tekstur: Luk. 19,28-40 og Mark. 15,16-37	Bibliuorð: Matt. 21,5 og Jóh. 3,16

Útgevri: Hin kirkjuliga heimamissionin í Føroyum.
Blaðstjóri: Jørgen Andreassen - jorgen@mission.fo
Umbróting & prent: Control P – tel. 35 77 74

Nr. 8

9. apríl 2023

83. árg.

Krossins evangelium

Á einum sjúkrahúsi gav yvirlæknin sær far um, at ein av sjúklingunum, sum lá á deyðastrá, lá og velti sær higar og hagar í songini. Yvirlæknin, sum var ein menniskjakennari og ein fittur maður, skilti, at sjúklingurin hevði sálarliga pínu. Men hann visti ikki, hvat ið hann skuldi siga við eitt menniskja, sum ræddist at mæta Gudi í ævinleikanum.

Men so hugsaði hann, at eitt sindur av lestri kundi venda tonkunum hjá hesum sjúka burtur frá tí, sum ræddi hann. Tí fór hann yvir í sítt bókaskáp og tók eitt yrkingasavn hjá Goethe, sum hann so legði á dýnuna hjá sjúklinginum.

Tann sjúki tók bókina og skeitti niður í hana, men so legði hann hana aftur. Yvirlæknin skilti, at einki var í bókini hjá tí stóra yrkjaranum, sum kundi útvega einari bangnari sál ugga í deyðanum.

Men yvirlæknin hevði ein hjálparmann, sum hini søgdu, hoyrði til „tey heilagu“, og nú bað yvirlæknin hann hyggja inn til tann sjúka. Hjálparmaðurin fór. Hann setti seg við songina hjá tí doyggjandi manninum og fór beint til trupulleikan og segði: „Tú hevur hoyrt um Jesus, sum doyði á krossinum fyri syndir okkara, og tú veitst eisini, at hann tók ímóti ránsmanninum, sum bað um náði. Hin sami Frelsarin vil eisini fegin draga teg til sín, fyrigeva tær alt og føra teg inn í ríki sítt.“

Tá ið hann hevði sagt tað, fall hann á knæ við songina og takkaði Jesusi fyri ta frelsu, sum hann hevði útvegað øllum menniskjum, og fyri at hann er so villigur at taka ímóti einum og hvørjum syndara.

Ein glæma breiddi seg um andlitið á tí sjúka, og friður fall á hann. Hann bleiv þúra stillur, og létu seinni sovnaði hann sum eitt barn í örmunum á mammu síni.

Effie Campbell umsetti.

Hin gamli krossurin

Tí at, orð krossins er ein Guds kraft til frelsu. 1. Kor. 1,18.

Tað hendi í Finnlandi, í einari bygd, har garðarnir liggja spjaddir, og langt er til alt. Á einum staði tætt við skógin var ein krossgøta, og har hevði í mong ár staðið ein trækrossur. Gomul fólk søgdu, at krossurin var reistur til minnis um eitt menniskja, ið varð bjargað á undurfullan hátt. Jørðin, sum krossurin stóð á, hoyrði til ein av teimum størri gørdunum. Bøndurnir har høvdu gjøgnum fleiri ættarlið lært at biðið og boygt síni knø fyri tí livandi Gudi.

Í seinastuni høvdu tey ikki hugsað so nógv um henda vegkrossin. Hann var illa farin av veðri og vindi og tørvaði eina trivaliga umvæling. Men so hevði nýggjur bóndi tikið við garðinum, og hesin ungi maðurin, sum hevði fingið hann í arv eftir pápa sín, var dugnaligur bóndi; men eitt var, sum hann ikki hevði: **fedranna trúgv**.

Hann átti ikki hitt persónliga lívið í Jesusi Kristi, og honum longdist heldur ikki eftir tí. Hann helt seg vera ov væl skúlaðan at trúgva á gamlar kristnar áskoðanir.

Ein dagin, tá ið hann kom fram við tí gamla trækrossinum, gjørði hann av, at nú skuldi hann takast niður. Hann var í so ringum standi, at hann skemdi alt staðið. Men vikur og mánaðir gingu, og krossurin stóð har enn á sínum staði.

So kom ein harður vetur við nógvum kava, frosti og kulda, og undir hesum umstøðum skuldi hin ungi bóndin á eina samkomu nakrar fjórðingar haðani. Hann spenti sær skiðirnar og fór avstað yvir tær kavaklæddu fløturnar. Á vegnum kom hann fram við tí gamla krossinum, og hann gjørði av, at nú skuldi hann taka sær um reiggj og fáa krossin burtur.

Stedgurin gjørdist drúgvur, enn hann hevði roknað við, og tað leið út á náttina, áðrenn hann setti kós heim. Hini ávaraðu hann at fara út so seint, tí fólk høvdu borið eyga við úlvar, sum komu úr teimum russisku skógunum. Tann ungi bóndin flenti bara at ávaringunum. Hann ræddist ikki, tí hann rann sum einki undan ránsdýrunum, um tað kom so vítt.

Hann var komin rættiliga langt, tá ið hann hoyrði ýl; men hann helt á kortini. Løtu seinni hoyrði hann fleiri ýl, og tá minkaði hann um ferðina. Var tað kortini satt, at úlvarnir vóru komnir inn í skógirnar? Hann var komin út á eina víða fløtu og hómaði krossin á vegamótinum. Hvat skuldi hann gera? Úlvaýlini harðnaðu í hvørjum, og hann hómaði teir, ið vóru fremstir í flokkinum. Teir settu beina kós móti honum.

Langt var heim til garðs, og hansara egnu hús vóru tey sethúsini, ið vóru næst við. Hann var greiður yvir, at hann fór ikki at náa heim. At venda við og fara inn aftur í skógin var vissi deyðin. Einki træ var í nánd, bara ein sløtt fløta. Tá hugsaði hann um hin gamla krossin, sum stóð har og eins og kallaði á hann. Nú stóð um lív. Hvørt sekund var dýrabart. Úlvarnir nærkaðust.

Yvir háls og herðar turnaði hann fram til krossin og kleiv so høgt upp í hann, sum hann fekk. Hetta var í evstu løtu. Tá ið hann sat har, sloppin burtur úr øllum vanda, skar hann í fagnaðarróp av takksemi og gleði. Úlvarnir stóðu niðri undir krossinum og ýldu upp móti honum. Teir royndu at fáa fatur á sínum fongi.

Meðan hann sat har og krøkti seg til hin gamla krossin, sum hann fyrr hevði vanvirt, kom ein ræðuligur ótti á hann. Hugsar tær til, um krossurin ikki helt. Hann var jú gamal og skirvisligur... Alt hansara hugmód og allur hansara stoltleiki vórðu blást burtur. Hansara harða treiskni móti Gudi var brotnað og stokkið sundur. Frá hjartadýpinum bað hann so miriliga til Guds: „Harri, hjálp mær. Lat krossin halda, so eg verði frelstur frá úlvunum!“ Harrin hoyrði bøn hansara – krossurin helt.

Nógvir tankar fóru gjøgnum heila hansara, teir tímarnar hann sat uppi á krossinum, kringsettur av úlvunum. Hann rannsakaði alt lív sítt og sá seg sjálvan sum ein glataðan syndara. Í neyð sínari rópti hann á Gud um náði og miskunn. Sum ein angrandi syndari søkti hann yvir til Jesus Kristus. Í meiri enn einari merking gjørdist krossurin ta náttina bjarging hansara.

Tá ið lýsti fyrri degi, komu fólkinu á garðinum út at leita eftir honum, og úlvarnir rýmdu. Hann var illa komin av ótta, spenningi og kulda, og hann fekk næstan ikki rørt seg. Fólkinu

hjálpstu honum niður av krossinum og bóru hann heim á garðin, har hann kom fyri seg aftur.

Hin gamli krossurin niðri við krossgötuna varð stutt eftir beindur burtur, men ein nýggjur varð settur í staðin. Hin ungi bóndin bað til Guds, at eisini hesin krossurin mátti gerast eitt amboð til frelsu fyri menniskju.

Hví munnu tað vera so mong, sum venda sær burtur frá Kristi krossi?

Mátti henda litla frásøgnin leitt menniskju yvir til Jesu kross.

Korset lyser hele veien, selv i dødens mørke natt.

Lyser over ville heien, frem til målet som er satt.

*Korsets lys gir fryktsomt hjerte, trøst og ro på veien frem,
selv i største nød og smerte, korset lyser sjelen hjem!*

„Trosmagasinet“ – Effie Campbell umsetti.

Ein familja við ringum minni

Ein sunnudag møtti ein lærari, tá ið hann var á veg heim úr kirkju, einum bónda í arbeiðsklæðum.

„Hava tygum møtt soni mínum?“ spurdi bóndin. „Hann koyrði henda vegin við rívum og hoykvíslum.“

„Jú, tað havi eg,“ segði lærarin. „Ein ungur maður við vánaligum minni, er tað ikki so?“

„Vánaligt minni! Tygum kunnu ikki síggja tað á honum, um hann hevði havt ringt minni?“

„Jú, tað sá eg, og eg ivist ikki í, at hann hoyrir til eina familju, sum eisini hevur ringt minni.“

„Hvussu kunnu tygum siga sovorðið?“ spurdi bóndin.

„Av tí at Gud hevur sagt: Minst til at halda hvíludagin heilagan. Tað hava bæði faðir og sonur gloymt.“

Mia Hallesby – Effie Campbell umsetti.

Sunnudagsblaðið er eisini at finna á alnetinum á donskum og enskum. Sigið skyldfólki og vinum í útlandum frá hesum. Adressan er: www.jesus4all.dk

SUNNUDAGSSKÚLIN

9. apríl	Tekstur: Mark. 16, 1-15	Bibliuorð: Mark. 16,15
16. apríl	Tekstur: Matt. 18,21-35	Bibliuorð: Matt. 6,12

Útgevri: Hin kirkjuliga heimamissionin í Føroyum.

Blaðstjóri: Jørgen Andreassen - jorgen@mission.fo

Umbróting & prent: Control P – tel. 35 77 74